

תת"ע (חיפה) 13663-02-23 - מדינת ישראל נ' מחמוד עלי מחמוד עלי

תת"ע (חיפה) 13663-02-23 - מדינת ישראל נ' מחמוד עלי מחמוד עלישולם חיפה

תת"ע (חיפה) 13663-02-23

מדינת ישראל

נגד

מחמוד עלי מחמוד עלי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[10.05.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי הוא כופר בביצוע העבירה, וכי אחר נהג ברכב בעת ביצוע העבירה. בנוסף, טוען כי לא זומן כדיון לדיון ומשכך לא התייצב אליו. לדבריו, אישור המסירה חסר פרטים מהותיים; חזר בציון "לא ידוע במען"; ומשכך לא קיימת חזקת המסירה. עוד טען כי בא כוחו דאז, אשר הגיש את הבקשה להישפט, לא קיבל כל זימון לדיון. בנוסף, טוען הנאשם לאי תקינות של מצלמות א/3.

המאשימה טוענת כי זימון לדיון נשלח לכתובתו של המבקש, ועל פי אישור המסירה הוא סירב לקבלו ומשכך זומן כדיון. עוד טוענת כי הבקשה הוגשה בשיהוי, וזאת ללא כל הצדק, לאחר שגם את פרוטוקול הדיון סירב הנאשם לקבל. לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

טרם אתייחס לגופו של עניין, אציין כי לא מצאתי לקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים, מאחר ואין לכך הצדקה במקרה הנוכחי. ברע"פ 8427/17 מ"י נ' סאלם (25.3.18), סיכם כב' הש' שהם את ההלכה הנוהגת בעניין: "אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק הדין שניתן בהיעדר. עם זאת, על בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה".

הנאשם לא נימק ולא הצביע על טעמים המצדיקים קיומו של דיון במעמד הצדדים. בניגוד לטענות שהועלו בע"פ 7419/06 טביבאן אהרון נ' מדינת ישראל, אליו הפנה הנאשם בפס' נד' לטיעוניו, הרי שטענות הנאשם שבעניינו, אינן מבססות עילה לקיום דיון במעמד הצדדים.

לגופו של עניין, עיון בתיק בית המשפט מלמד כי זימון לדיון נמסר לנאשם ביום 17/7/23 וחזר בציון "סירב לקבל". בטיעוניו, מתבסס הנאשם על אישור המסירה הראשון שנשלח אליו, בגין זימון לדיון שהתקיים בעניינו ביום 4.7.23 וחזר בציון "מען בלתי מספיק". ודוק, על בסיס אישור מסירה זה לא נשפט הנאשם בהיעדרו, וזומן לדיון נוסף בעניינו ביום 31.1.24, אז הוזנה כי התייצבותו חובה אחרת יישפט בהיעדרו.

סעיף 237(ג) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 מתייחס לעניין הסירוב במסגרת המצאת מסמכים וקובע כדלקמן:

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדין.

הנאשם לא התייחס לאישור המסירה לפיו הוא סירב לקבל את דבר הדואר, ומשכך, הרי שלא הצביע על כל טענה ממשית לפיה לא זומן כדין.

בנוסף, אין בידי לקבל טענת הנאשם לפיה בא כוחו דאז הגיש הבקשה להישפט ומשכך היה צריך לקבל זימון לדיון. המדובר בטענה שהועלתה בעלמא; ללא כל תימוכין או ראיות תומכות (כגון יפוי כוח, הבקשה שהוגשה, וכד'); לא כל שכן תצהיר מטעם אותו בא כוח דאז. אף המסמכים שצירף לכאורה הנאשם (למשל צילום ממערכת נט המשפט בסעיף יח' לבקשה) לא צורפו הלכה למעשה. במצב דברים זה, אין בידי לקבל הטענה, ומעבר לכך, נקבע בפסיקה זה מכבר כי אין בעצם העברת הטיפול בתיק לטיפולו של אחר ואפילו עו"ד מטעמו, כדי לפטור את הנאשם עצמו מחובתו להתייצב לדיון כדין. ר' לעניין זה עפ"ת (ירושלים) 51943-07-23 אבו חרוב (22.1.24) ממנו ניתן להקיש לעניינו:

"כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא יצא ידי חובתו בכך שמסר את הטיפול בהודעת הקנס למי מטעמו. היה עליו לעקוב ולוודא כי הטיפול הושלם, וכי הבקשה הוגשה במועד (השוו: ע"פ (ירושלים) 4186/09 שמשון נ' מדינת ישראל, 26.04.2009; ע"פ (ירושלים) 2161/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל, 29.7.2008). מכל מקום, טעות של הנאשם או מי מטעמו לא הוכרה בפסיקה כעילה המצדיקה הארכת מועד להישפט (רע"פ 5344/23 גלגלי נ' מדינת ישראל, 15.08.2023; רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (6) 793, 803; רע"פ 8862/21 מסארוה נ' מדינת ישראל, 29.12.2021)".

אף טענת הנאשם לפיה העבירה בוצעה על ידי אחר דינה להידחות. הנאשם מציין מספר פעמים בבקשתו כי לא הוא שביצע את העבירה, אך מאידך לא מציין כלל על ידי מי היא בוצעה. כל שטוען הנאשם הוא כי "אדם אחר" נהג ברכב, ובמידה ובקשתו תתקבל יביאו לדיון ויוסף את תצהירו. המדובר בטענה עמומה שהועלתה ללא תימוכין; מבלי לנקוב בשמו של הנהג הנטען; ומבלי לצרף תצהיר מתאים מטעמו או מטעמה לאימות העובדות. במצב דברים זה, הרי שאין בידי לקבל טענה זו כלל.

כאמור, הנאשם נשפט בהיעדרו ביום 31.1.24. פרוטוקול הדיון וגזר הדין נמסרו לכתובתו הרשומה ביום 13.02.24, ואישור המסירה חזר גם הוא בציון "סירב לקבל" והודבק על ידי פקיד הדואר. ועדין, בחר הנאשם להגיש בקשתו רק ביום 02.04.25 - כשנה לאחר מכן. מעבר לעובדה שמדובר בשיהיו ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהויות לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

באשר לטענתו של הנאשם לעניין אמינות של מצלמות א3, הרי שנקבע זה מכבר כי המדובר במצלמות אמינות ומדויקות, וניתן להתבסס עליהן לצורך הרשעה בהליך פלילי (ר' תת"ע 690-04-20 מדינת ישראל נ' נאססרה חסן שאושר במחוזי עפ"ת 62436-12-22).

לאור כל האמור לעיל, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של המבקש או כי קיים חשש לעיוות דין בעניינו, ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 31.1.24 יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.
להודיע לצדדים.
ניתנה היום, י"ב אייר תשפ"ה, 10 מאי 2025, בהעדר הצדדים.